

Arrest

nr. 128 362 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. HINDRIKX en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op onbepaalde datum toe op Belgisch grondgebied op grond van een visum type D in het kader van gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 maart 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 2 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend door: A.(...) M.(...), Nationaliteit: Marokko ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Het verblijfsrecht van de echtgenote, A.(...) A.(...) E.(...) in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij haar voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan ook niet toegestaan worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, § 4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Doordat verwerende partij een weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden verleent met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat er rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

Terwijl deze weigering gesteund is op het feit dat het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, zelf onterecht geweigerd werd.

b. Uiteenzetting

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, onterecht geweigerd werd, zodat verzoeker van oordeel is dat zijn verblijfsrecht eveneens onterecht werd geweigerd.

De echtgenote van verzoeker is sinds geruime tijd ononderbroken aan het werk en ontvangt hieruit op vaste basis inkomsten, zodat verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de echtgenote van verzoeker niet voldoende bestaansmiddelen kan aantonen.

Verwerende partij heeft bijgevolg eveneens onterecht geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoeker niet kan toegestaan worden.

Aangezien het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker (op basis van artikel 40 § 2 vreemdelingenwet) onterecht werd geweigerd, zal duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk gerechtigd is zich bij zijn echtgenote te voegen.

Bijgevolg werd het verblijfsrecht van verzoeker zelf op grond van artikel artikel 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet eveneens onterecht geweigerd.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

De gemachtigde van de staatssecretaris maakte bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middel niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de hierboven weergegeven bepalingen zou schenden, waardoor het middel bezwaarlijk als ontvankelijk kan worden beschouwd.

3.4. Voor zover verzoeker in zijn middel aanvoert dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote ten onrechte werd geweigerd, waardoor zijn recht op verblijf, dat in functie van zijn echtgenote werd aangevraagd, eveneens ten onrechte werd geweigerd, dient te worden aangestipt dat zijn kritiek in wezen gericht is tegen de beslissing die in hoofde van zijn echtgenote werd genomen en die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Bovendien staat de wettigheid van de beslissing die in hoofde van verzoekers echtgenote werd genomen ondertussen vast door de verwerping van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die tegen deze beslissing werden ingesteld in het arrest van 28 augustus 2014 (RvV 28 augustus 2014, nr. 128 361).

3.5. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet of van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN